లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

"ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి." – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా "ఒక్క మాటంటూ" చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్ధ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకే సారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్ధికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాడ్ని కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రధమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(గత సంచిక తరువాయి)

"మరేం పరవాలేదులే. నేనుంటానుగా. ఇది నీ ఇల్లే అనుకో. ఇద్దరం హాయిగా సినిమాలు చూస్తూ గడిపేద్దాం."

ప్రసాదు రాగిణిని సాహితి ఇంట్లో దింపేసి వెళ్ళిపోయాడు.

నాలుగో రోజు సాయంత్రం ప్రసాదు వచ్చేసరికి రాగిణి "అమ్మయ్య" అని ఊపిరి పీల్చుకుంది.

ప్రసాదు చెప్పింది విని, “ఇప్పుడు కథ మళ్ళీ మొదటి కొచ్చింది. ఈ కేసులో ఒకదానికొకటి లింకు వున్నట్లు తెలుస్తోంది. కానీ, ఎక్కడిక్కడ చిక్కుముడి పడిపోతోంది. ఎక్కడో మనమే కొన్ని పాయింట్లు మర్చిపోయామేమో. లేదా, ఏవైనా క్లూలు వదిలేశా మేమో, ప్రశాంతంగా కూర్చుని ఆలోచించాలి. రాత్రి ఆపని చేద్దాం. మీ ఇద్దరూ రాత్రి భోజనం చేశాక వెళ్ళండి. ఇప్పుడు ఇంటికెళ్ళి రాగిణీ అవస్థ పడడం ఎందుకు?” చెప్పింది సాహితి.

భోజనం చేశాక, సాహితి కేసుకు సంబంధించి రివ్యూ మొదలు పెట్టింది. ప్రసాదు, రాగిణి వింటూ కూర్చున్నారు.

“మొదట వేణు మాధవ్ అనే అతను రాఘవరావు అనే మారు పేరుతో, బీదలకు అన్నదానం చేస్తూ చనిపోవడంతో మన కేసు మొదలైంది. ఇతనికి సంబంధించి ఒక డైరీ అందులో సీక్రెట్ కోడ్ లో లాకర్ 112 అన్న ఒక మాట తప్ప ఏమీ క్లూ దొరకలేదు. పోస్ట్ మార్టం రిపోర్టులో అతను హార్ట్ ఎటాక్ వల్ల మరణించినట్లు నిర్ధారించారు. కనుక, హంతకుడికి ఈ మరణంతో సంబంధం లేదు. అంటే, అతను చంపలేదు. ఎందుకని? అతనెక్కడున్నాడో తెలియకా? లేక, అతను హంతకుడి పక్షాన వున్నాడనా? నలుగురి పార్టనర్సులో అతను చనిపోయినట్లు మిగతా వారికి తెలియదా? తెలిసినా, తెలియనట్లు ఊరుకున్నారా? ఇక అతని డైరీ ఎవరు, ఎందుకు ఎత్తుకు పోయారు? లాకరు 112 అనే కోడ్ తెలిసిన వాళ్ళు జనార్ధన రావు, రాఘవరావు–ఈ ఇద్దరే కనుక వాళ్ళలో ఎవరో డైరీ దొంగతనం చేయించి ఉండాలి. వాళ్ళిద్దరూ చనిపోయారు కనుక, డైరీలో అంతకంటే ముఖ్యమైన విషయాలు లేవు కనుక, దాని సంగతి వదిలేద్దాం.

సదానందు యాక్సిడెంటులో చనిపోయినట్లు మహారాష్ట్ర పోలీసులు నిర్ధారించారు. అతని తమ్ముడని అనుకుంటున్న సుధీరు తీవ్ర గాయాలతో హాస్పిటల్లో చేరాడని మనకు ఆలశ్యంగా నైనా తెలిసింది. ఈ యాక్సిడెంటులో జనార్ధనరావు పాత్ర ఏమైనా వున్నదా?

తర్వాత జరిగింది జనార్ధనరావు హత్య. చనిపోయింది అతనేని నిర్ధారించిన వాళ్ళు అతని కొడుకు, భార్యా. ఇంట్లో అందరి దగ్గరా వాంగ్మూలం తీసుకున్నారా? అతనింట్లో అప్పుడు ఎంతమంది వున్నారు? వీళ్ళంతా నమ్మదగ్గ వాళ్ళేనా?మూడవ లెటర్ వచ్చినప్పుడు ఆయన ఎందుకు కంగారు పడ్డాడు? పోలీసులకు మళ్ళీ ఎందుకు రిపోర్టు చెయ్యలేదు? లాకర్ ఎందుకు మార్చాడు? బెదిరింపు ఉత్తరాల గురించి రాఘవరావుకు ఎందుకు చెప్పలేదు? లాకరులో ఆయన దాచిన రహస్యం ఏమిటి?

ఇక చివరగా జరిగినది రాఘవరావు హత్య. కారులో ఉన్నది అతనొక్కడే. అంటే, అతనే డ్రైవ్ చేస్తూ వస్తున్నాడా? మరి అక్కడ హత్యా స్థలంలో ఎందుకాగినట్లు? ఎవరన్నా కారు ఆపారా? రిపోర్టులో హత్య జరిగిన తీరు వర్ణించడం అంత క్లియర్ గా లేదు. బహుశా అతన్ని హాస్పిటలుకు తీసుకెళ్ళే హడావుడిలో హత్యాస్థలం పరిశీలించినట్లు రాయలేదు. అప్పుడే వెతికితే ఏవైనా క్లూలు దొరికేవేమో? ఈయన తన లాకరు ఎందుకు మార్చలేదు? తనకు ప్రమాదం ఉందేమోనని అనుమానం రాలేదా? ఇక ఇతని ఇంట్లో వాళ్ళను అందరినీ విచారించడం జరిగిందా? కొత్త వాళ్ళు ఎవరైనా ఆ ఇంట్లో వున్నారా?

వీళ్ళ కంపనీలో పనిచేసిన ఉద్యోగులు ఏమైనారు? వాళ్ళలో ఎవరికైనా ఈ హత్యలతో సంబంధం ఉందా?

అసలు ఈ హత్యలు డబ్బు కోసమే జరిగాయా? ఈ హత్యలు చేసింది ఒకరేనా, లేక అంతకంటే ఎక్కువమంది వున్నారా?

ప్రసాద్! ముందు హంతకుడు ఎవరై ఉండవచ్చో ఒక లిస్టు తయారు చేద్దాం. వరుసగా అన్ని పేర్లూ రాసుకుందాం. అందులోంచి ఒకొక్కరిని ఎలిమినేట్ చేద్దాము. ఫైనల్ గా ఎందరు మిగులుతారో చూద్దాం.

1. హత్య చేయబడ్డ నలుగురు పార్టనర్స్ లో ఒకరు

2. సదానందు తమ్ముడు

3. మూసేసిన కంపెనీలో ఉద్యోగులు

4. బయటి వ్యక్తులు.

హతులు నలుగురిలో వేణు ముందరే చనిపోయాడు. అతని వంటిపై ఉన్న పుట్టు మచ్చబట్టి, అతని డైరీని బట్టీ, మరణించింది వేణు అని నిర్ధారణ అవుతోంది. కనుక అతని పేరు కొట్టేయవచ్చు. ఇక జనార్ధనరావు, రాఘవరావుల బాడీలను వాళ్ళ కుటుంబ సభ్యులు గుర్తించడమే కాకుండా పోస్టుమార్టం రిపోర్టులు ధృవీ కరిస్తున్నాయి. వాళ్ళిద్దరి పేర్లు తీసెయ్యవచ్చు.

చివరి వ్యక్తి సదానందు. ఇతను కారు యాక్సిడెంటులో చనిపోయినట్లు మనకు రిపోర్టులో పేర్కొన్నారు. ఇతన్ని చంపే అవకాశం ఒక్క జనర్ధనుగారికే వుంది. అదాలావుంచి, నిజంగా సదానందం చనిపోకపోతే, ఇతనే మిగతా ఇద్దర్ని చంపి ఉంటాడా? అభిప్రాయ బేధం, ఆ ఇద్దరి మీద కోపం కూడా ఉండే వుంటుంది. కనుక కారణమైతే వుంది. కానీ నాకు అది నమ్మశక్యంగా లేదు. ఇతన్ని కూడా కాసేపు పక్కన పెడదాం.

సదానందు తమ్ముడు. ఇతను ఇంకా హాస్పిటల్లోనే వున్నాడు. ఒకవేళ చంపితే సదానందుని మాత్రమే చంపి ఉండాలి. మిగతా వారి హత్యలతో అతనికి ప్రమేయం ఉండే ఆస్కారమే లేదు. ఎందుకంటే, అతను హాస్పిటల్లో వుండగా జనార్దను, రాఘవరావు, ఇద్దరూ హత్య చేయబడ్డారు.

మూసేసిన కంపెనీలో ఉద్యోగులు– కంపెనీ మూసేసి చాలా సంవత్సరాలు కావడంతో వీళ్ళ వివరాలు మనకు దొరకడం లేదు. వాళ్ళకు ఈ హత్యలు చెయ్యాల్సిన కారణాలు ఏవీ కనపడటం లేదు. వీళ్ళను కూడా ప్రస్తుతం పక్కన పెడదాం.

చివరగా బయటి వ్యక్తులు– అంటే, హతుల ఇళ్ళలో కొత్తగా ఎవరైనా పనిలోకి చేరడం, లేదా చుట్టరికంతో వచ్చి ఉండటం —లాంటివి ఏమైనా జరిగాయా? మనకు ఇప్పటి వరకూ అందిన రిపోర్టులలో ఈ విషయం పై క్లారిటీ లేదు.

మనం ఇప్పుడు చివరి నుంచీ నరుక్కొద్దాం.

ప్రసాద్, మనం పొద్దున్నే బయల్దేరి, ముందు రాఘవ రావు గారింటికి, తర్వాత జనార్ధనరావు గారింటికి వెళ్ళి, ఈ కోణంలో విచారణ చెయ్యాలి. మరొక విషయం మనం మర్చిపోయాం. హతుల ఇళ్ళలో డబ్బు, దస్కం ఏమైనా పోయాయా? ఇవి కూడా తెలుసుకోవాలి.

రాగిణీ, మళ్ళీ మేము వచ్చేదాకా నువ్వు ఇక్కడే వుండు. నీకు తోడుగా మా అబ్బాయి ఉంటాడు. వంట మనిషి అన్నీ చూసుకుంటుంది. నువ్వేం చెయ్యమంటావో చెబితే చాలు.” సాహితి మాట విని రాగిణి ఇబ్బందిగా భర్త వైపు చూసింది.

“చూడు, నువ్వు నాకు చెల్లెలివి అనుకో. అక్క ఇంట్లో నాలుగు రోజులుండటం తప్పుకాదుగా” ప్రేమగా చెప్పింది.

రాగిణి “థాంక్యూ అక్కా” అంది చిలిపిగా.

“గుడ్! అది, అట్లా ఉండాలి నా చెల్లెలంటే! ఓకే, పడుకోండి ప్రసాద్! మనం పొద్దున్నే లేవాలి” చెప్పింది సాహితి.

జనార్ధనరావు గారింటికి వెళ్లేసరికి ఇంట్లో ఏదో హడావుడి పడటం కనిపించింది. సెక్యూరిటీగా ఉన్న కానిస్టేబుల్సు, ప్రసాదు, సాహితిలను చూడగానే, సాల్యూట్ చేశారు.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు ప్రసాదు లోపల నుంచీ వచ్చిన విశాల్ ను.

"సార్, అదీ..." సందేహిస్తున్న విశాల్ ను "చెప్పండి, ఏం జరిగిందో చెబితే, మీ నాన్నగారి హత్యకు కారణం ఏమిటో క్లూ మాకు దొరికే అవకాశం వుంది"చెప్పింది సాహితి.

"నాన్న గారు కొద్ది రోజుల క్రితం విల్లు రాశారు మేడం. అది కనిపించలేదు. అంతే కాదు, నాన్నగారి మంచంలో ఒక రహస్య అర వుంది. అది నాకూ, అమ్మకే తెలుసు. అందులో నాన్న గారు ఒక యాభై లక్షల రూపాయలు దాచారు. విల్లు కూడా అందులోనే దాచారు. నాన్న గారు పోయాక ఇంతవరకూ మేమెవరం ఆ గదిలోకి వెళ్ళలేదు. ఇవాళ అది తీసి చూస్తే, ఆ అరలో డబ్బు మాయం అయ్యింది, విల్లూ కనిపించలేదు."

"మీ ఇంట్లో పనిచేసే వాళ్ళు ఎవరైనా తీసి ఉంటారా?" అడిగింది సాహితి.

"లేదు మేడం, అందరూ నమ్మకస్తులే. ఎప్పటి నుంచో మా ఇంట్లో పనిచేస్తున్నారు." అన్నాడు విశాల్.

"అయినా, మేము ఎంక్వయిరీ చెయ్యాలి తప్పదు. మీరు అందర్నీ పిలవండి" చెప్పాడు ప్రసాదు.

విశాల్ ఒకొక్కరినే పరిచయం చెయ్యసాగాడు.

"ఈవిడ విజయ, మా వంట మనిషి. దాదాపు ఏడెనిమిదేళ్ళ నుంచీ మా ఇంట్లో పనిచేస్తోంది. ఒంటరి మనిషి. మా ఇంట్లోనే ఉంటుంది".

సాహితి ఆమెను నిశితంగా పరిశీలించింది. ఆమెకు సుమారు యాభై ఏళ్ళుంటాయి. మనిషి శుభ్రంగా,చక్కగా తయారై ఉంది.

నిశ్చల్ రాసిన రిపోర్టులోని ఆమె వాగ్మూలం మరొక మారు చదివి ఉండటంతో, సాహితి ఆమెను ప్రశ్నించలేదు.

"ఇతను మా తోటమాలి యేసు. పొద్దున్న ఎనిమిదింటికల్లా వస్తాడు. మొక్కలకు నీళ్ళుపోసి, అవసరమైన మందు జల్లి పదింటికి వెళ్ళిపోతాడు".

కూలీ నాలి చేసుకునే పనివాడు అతను.

"మిగిలిన సమయంలో ఏం చేస్తావు?" అడిగాడు ప్రసాదు.

"తాపీ పని చేస్తానండి! అదిగూడ ఏదైనా పని దొరికినప్పుడే. అప్పుడు మరికాస్త పొద్దున్నేలేచి, ఇక్కడ పని చూసుకున్న తర్వాత తాపీ పనికి వెడతాను. ఏ పనీ దొరక్కపోతే, ఇక్కడే వుండి అయ్యగారు చెప్పే పన్లు చేస్తుంటాను" చెప్పాడు.

సాహితి అతన్ని పంపించేసింది.

"ఇతను మా వాచ్ మన్ భద్రయ్య. మా ఇంట్లో సుమారు పదిహేనేళ్ళ నుండీ పనిచేస్తున్నాడు"

“మీ నాన్నగారి హత్య జరిగిన రోజు ఇతనెక్క దున్నాడు?” ప్రశ్నించింది సాహితి. నిశ్చల్ విచారణ చేసినప్పుడు ఇతన్ని చాలా సేపు ఇంటరాగేట్ చేశాడు. ఆ రిపోర్టు చూసికూడా కావాలనే అడిగింది.

“మా తమ్ముడి కూతురి పెళ్ళికి మా ఊరికి వెళ్ళనమ్మా. మా తమ్ముడు చనిపోవడంతో, నేనే దగ్గరుండి పెళ్ళి చెయ్యాల్సి వచ్చింది. పెళ్ళి గురించి చెప్పి, ఒక పది రోజులు సెలవు కావాలని అయ్యగారిని అడిగితే, అయ్యగారు ఇరవై వేలు ఇచ్చి పంపారమ్మా. అల్లాంటి గొప్ప మనిషిని ఎవరో పొట్టన పెట్టుకున్నారు” కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమైన అతన్ని విశాల్ ఓదార్పుగా భుజంపై తట్టాడు.

“ఈమె పేరు అభ. మా ఇంట్లో మొత్తం పనంతా ఈమే చూసుకుంటుంది. అమ్మ అనారోగ్యం మూలంగా దదాపు ఇరవై ఏళ్ళ నుంచీ ఇంట్లోనే ఉండి, అన్నీ తనే చూసుకుంటోంది”.

ఆమెను పరీక్షగా చూసింది సాహితి. సుమారు యాభై ఏళ్ళ వయసు ఉంటుంది ఆమెకు. అయినా అందంగా, హుందాగా వుంది. సాహితి పరీక్షగా చూడటం గమనించి ఆమె తల దించుకుంది.

“ఈమె కెవరూ లేరా?” అడిగాడు ప్రసాదు.

Post your comments

.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)